

A sasról meg a csipkebogyóról

N.N.Á.-nak és Sz.M.-nak

Örülök, hogy végre hírem van Rólatok. De hol tartózkodtok most helyileg? Ott a... vagy Patmosz szigetén? És mondd: felőlem mit határoztak? Hallottál erről valamit?

Tudod, biciklizés közben megint épp arra gondoltam, hogy ez az ún. őszi vers már igazán esedékes volna; csak hát, ugye, nem írhatok sem Rólatok, sem az üzőtt avarról, sem a halálról. Akkor...? Téma, ugye, nincs, pontosabban... Van egy dédelgetett félmondat „a tanítványról, akit Jézus szeretett vala”. Krisztusom, segíts!

elvégre a pimaszságnak is van határa...

Ha nem, hát nem. Napraforgótábla, kátyús letérő, irány a kettéhasadt, villámsújtotta fa, a Zóna szegletében, autóroncsok, rozsdás drótok, szúnyogháló az ösvényre tapadva.

Az ágon ült. Mereven. Látszott, hogy várt. Lassan mentem, rögtön fölismertem, János, kedves, el ne repülj. Minden sas így repülne el, ahogy ő? Szinte az arcomat célozta meg, úgy jött szembe. Jó volt, hogy belül meghidegültem egy pillanatra. Ez van bennem, tudod, a rettenet helyett, az iszonyú szentségek előtt.

A végét, persze, tudjátok. Elment. Én meg az elképedéstől majdnem nekimentem a csipkebokornak. Csipkebokor egy leégett fűzfa mellett! Jelképek erdeje,

mormoltam. Hogy süt a nap a cickafarkvirágra!

Fáradt vagyok, hogy bizonygassak. Meg úgyse tudnék írni Rólatok, János apostolról, üzenetekről... Köszönöm a csipkebogyót is.